

Не бжди гордъ

Това било преди две години. Единъ денъ Иванчо и татко му решили да отидатъ на близката до града имъ нива, да видятъ порастнала ли е ржжъта, съ която била насѣта нивата, и да се разходатъ.

Времето, него денъ, било чудно хубаво; дъжда, който доскоро валѣлъ, разхладилъ достатъчно въздуха, а слънцето силно огрѣвало навсѣкжде земята.

Като наближили нивата, Иванчо съ любопитство запиталъ татко си: „защо татко, едни отъ класоветъ сж полегнали на земята, а други така гордо гледатъ на горе?! Азъ мисля, че тѣзи класове сж по-хубави отъ първитъ та се държатъ така стройно и право!“

„Лжжешъ се, сине мой“, отговорилъ Иванчовия баща. Той взелъ два класа, единъ отъ полегналата ржжъ, а другъ отъ правата, разтрилъ ги и ги показалъ на Иванчо.

„Гледай, — казалъ му той; — ето този класъ, който така скромно бѣ полегналъ на земята, вижъ че той е единъ отъ най-добритъ класове, пълненъ съ чудни, тежки и весели зърна. А ето този, който така гордобѣ изправенъ и гледаше нагоре, е свършено празенъ.“

Видишъ ли, мое дете, продължилъ бащата, ти можешъ да се поучишъ отъ този примѣръ, че само празнитъ, глупавитъ и безполезнитъ хора се гордѣятъ, — а скромността, послушанието и смиренieto сж най-голѣмата добродетель, — истинско достойнство“.

Зарко.

Ст. Савовъ.

А после ?

Единъ младежъ свършилъ въ странство за инженеръ. Върналъ се у дома си. Явява се при дѣдо си и му казва:

— Дѣдо, азъ вече свършихъ и станахъ инженеръ.

— Добре, синко, а после ?

— Сега ще подамъ заявление въ Министерството на общественитъ сгради да взема служба въ нѣкое инженерство.

— Хубаво, ами после ?

— Като добия повече практика и ме позапознаятъ хората, ще напусна чиновничеството и ще излѣза на частна практика.

— Много добре, а после ?

— Следъ това, като спечеля пари, ще се ожена:

— Отлично. Ами после ?

— Е, разбира се, ще си имамъ домъ, дечица и т. н.

— Тъй! А после ?

— Какво „после“. Ще живѣя, ще остарѣя.

— Ами после ?

— Е, най-после и ще умра.

— Да, ще умрешъ. Ами после?..

— После, после?... Замислилъ се внукътъ и не отговорилъ. Той се гласялъ какъ ще живѣе на земята, а никакъ не се замислювалъ за „следъ смъртта“. А този въпросъ е много важенъ.

Да, читателю! Много е важно и полезно да си задаваме винаги този въпросъ и ние. Той би ни спасилъ отъ много злини и неприятности.

Ако крадецътъ, преди да открадне, се запита: ами после?

Царьтъ и лъжецътъ

Когато нашиятъ царъ веднажъ се спрѣлъ на единъ балкански междуселски ханъ, до като си приготи необходимото за пжтъ, тъй- както си седѣлъ, видѣлъ на полицата едно Евангелие, и попиталъ ханджията:

— Често ли поглеждате въ тази книга?

— Винаги я чета, Ваше Величество.

— Много добре. Чети, чети — забележилъ царьтъ — съ това ти вършишъ голѣмо добро за себе си, като търсишъ храна за душата си и ѝ подготвишъ

„добъръ денъ, старий приятелю! Какъ си, продължавашъ ли да четешъ Евангелието?“

— Постоянно го чета, Ваше Величество, денъ не минува да не прочитамъ по нѣщо.

— Ами много ли прочете?

— Дойдохъ до св. Йоанна!

— Я да видимъ. Донеси ми тукъ книгата.

Царьтъ разгърналъ Евангелието и намѣрилъ, че оставенитъ отъ него тамъ пари стоятъ непожтнати.

— Лжката е голѣмъ грѣхъ, приятелю, казалъ той. Изважда

Карта на Дунава

земно щастие. Ами до кжде си стигналъ при последното си четене?

— На Евангелието отъ Лука, Ваше Величество.

Царьтъ го изпратилъ за нѣщо навънъ и презъ това време огваря Евангелието, намира една отъ страницитъ на Лука, туря вътре нѣколко книжни столетки и пакъ затваря книгата.

Следъ нѣколко недѣли царьтъ пакъ миналъ по сжщия пжтъ и се спрѣлъ на сжщото мѣсто, и като видѣлъ хазаина му рекълъ;

Ако убиецътъ, преди да убие, си зададе сжщия въпросъ. Ако оня, който поставя адски машини и бомби подъ здания и храмове си зададѣше въпроса: ами после? — Всички тѣ, струва ни се, не биха извършили престѣпленията си.

Мислете често: ами после?

Твърда вѣра.

Едни младежи поискали да поспорятъ, даже да подиграятъ единъ свещеникъ. И му казали:

— Дѣдо попе, представи си, че сж те повикали да причастишъ тежко боленъ. Ти вземашъ Св. Причастие и отивашъ къмъ дома на болния. Минавашъ надъ буйна планинска рѣка, върху която има слабо мостче. Стѣпвашъ върху дѣскитъ на мостчето и усѣщашъ, че тѣ сж изгнили и се трошатъ подъ краката ти. Ще паднешъ долу и ще се удавишъ, ако не изпуснешъ веднага Св. Причастие и не се уловишъ за дървото — перило на моста. Що ще направишъ въ та-

кари и като показва прегъната тата страница, продължилъ: „чети!“

Ханджията треперейки прочелъ: „Търсете първо царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се даде...“

— Ти не си търсилъ Царството Божие, наблегналъ царьтъ, и затова не си и достоенъ за царското дарение...

И си излѣзалъ съ паритъ въ ржка, като оставилъ ханджията въ пълно отчаяние.

А.

къвъ случай? Ще изпуснешъ ли Св. Причастие, за да се уловишъ и спасишъ живота си, или ще държишъ здраво Св. Причастие съ ржце и заедно съ него ще паднешъ въ водата да се удавишъ?

— Не, деца, отговорилъ свещеника. Щомъ азъ нося Св. Причастие, мостътъ не може да се събори!

— Но, да кажемъ, че дѣскитъ сж тѣй изгнили и разслабени, че само твоето стѣпване върху тѣхъ ще ги разтроши.

— Не, твърдо отговаря свещеникъ, — въ никой случай мостътъ не ще се строши!

— Но да кажемъ...

— Не, нѣма да се строши, твърдо, непоколебимо отговорилъ пастирътъ.

Младежитъ млъкнали.

После единиятъ казалъ на другаритъ си:

— Това се казва твърда, непоколебима вѣра.

Печатница: Свѣтлина - Варна

И нещастieto е добро за нѣщо

Единъ търговецъ се връщаше единъ денъ отъ панаира. Той бѣше на конь и задъ него се намираше чантата му, препълнена съ пари. Дъждъ валѣше съ ужасъ, пжтникътъ бѣше изквасенъ до коститъ. Ето защо той бѣше твърде недоволенъ и мърморѣше за това дѣто Богъ му е далъ едно такова лошо време за пжтуването му.

Наскоро той пристигна въ една гжста гора и помисли, че ще умре отъ страхъ: единъ разбойникъ стоеше отстрана на пжтя. Тоя последния стрѣля върху него; но тъй като барута е билъ измокренъ, пушката никакъ не гръмна и търговеца успѣ да избѣга.

Когато бѣ въ безопасностъ, той си каза самъ на себе си: Колко азъ имахъ грѣшка дѣто не понасяхъ търпеливо държда. Тоя последния ми

запази едновременно живота и богатството. Безъ него азъ никога не бихъ се завърналъ при моитъ деца.

ПОСЛУШНИ ЯЙЦА

Пробийте на едно или нѣколко яйца по една малка дупчица, изпразнете чрезъ смукане яйцето отъ нея. Изсушете хубаво черупката. Следъ това насипете въ черупката ситенъ пѣськъ, да речемъ, до четвъртинката отъ яйцето, и залепете съ гипсъ, или лепило съ тебеширъ, така че никакъ да не личи дупчицата.

По този начинъ ще получите послушни яйца. Тѣхъ можете да ги поставяте въ каквото си искате положение. За тази целъ трѣбва само много лекичко да изтърсите магическото яйце, и пѣськътъ ще заеме положението, което искате. Такива яйца можете да слагате на края на единъ ножъ, на ржба на каната за вода и кжде ли не. Тѣ навсѣкжде се държатъ като залепени.

НАША ПОЩА

Изпращаме втория брой отъ тази година на в. „Божия Гласъ“ съ молба да се даде на децата ведно съ първия брой. Това става поради късното почване на настоящата учебна година. Искаме да бъдемъ редовни съ излизането на вестничето по месецитъ. Пращамъ го пакъ въ връзки все по сжщата причина, че не се знаятъ още новитъ абонати и промѣненитъ адреси на старитъ. Чакаме незабавно изпращане точния списъкъ на старитъ и нови абонати.

Всеблаготворителнитъ и благотворителни събрата биха се освободили отъ всѣко задължение, ако още въ началото събиратъ отъ децата годишния абонаментъ — 10 лв., който направо или чрезъ архиерейското намѣстничество изпратятъ на Епархийския касиеръ г. Петъръ Пешевъ, срещу редовна квитанция. Всичко това нека се смѣтне за неофициална приписка.